

Editorial

Duminica Sfinților Români sau despre sfinții zilelor noastre

Biserica noastră ortodoxă a dedicat cea de a doua Duminică după Sărbătoarea Pogorării Duhului Sfânt (a Rusalii) tuturor sfinților români, ca semn al lucrării Sfântului Duh, a treia Persoană Dumnezeiască, în Biserica neamului nostru; acest lucru a fost hotărât de către Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române încă din anul 1992.

După ce în prima Duminică după Rusalii i-am sărbătorit pe toți sfinții creștini ortodocși, iată acum este rândul tuturor sfinților români să fie cinstiți așa cum se cuvine în a doua Duminică după Marea Sărbătoare

Bisericii Ortodoxe Române care s-au săvârșit mucenicește și au mărturisit dreapta credință, făcându-se apărători până la jertfelnicie a credinței noastre strămoșești, ai neamului și ai țării noastre; săvârșim de asemenea și pomenirea sfinților cuvioși și cuvioase care s-au nevoit în toată viața lor trăind în ascultare și smerenie, aceștia fiind – prin pilda vieții lor și prin rugăciune – cei care au hrănit duhovnicește pe mulți dreptcredincioși. Nu în ultimul rând, în a doua Duminică după Rusalii, pomenim și pe sfinții martiri din orice treaptă ierarhică sau obștească, împreună

a Cincizecimii. Trebuie spus faptul că, pe lângă sfinții români trecuți în calendarul ortodox, sfinți a căror sfințenie a fost recunoscută de către Biserică prin canonizarea solemnă a lor, există o mulțime nenumărată de oameni a căror sfințenie, viață duhovnicească înaltă, trăire și jertfă martirică este cunoscută numai lui Dumnezeu. Toți aceștia sunt sărbătoriți în ziua de astăzi, Duminica Sfinților Români.

În această zi sfântă de Duminică prăznuim așadar pomenirea sfinților ierarhi, preoți și diaconi slujitori ai

cu toți aceia care prin pătimirile și sângele lor martiric au primit de la Dumnezeu cununa sfințeniei, sfinții români uciși de oștile păgâne sau ale altor asupraștori care au amenințat neatârnamarea vetrei străbune de-a lungul veacurilor, precum și cei care au căzut în luptă cu aceștia sau în amara robie pentru credință, pentru Biserică și pentru neam, sfinții care s-au săvârșit luptând cu arma cuvântului pentru apărarea credinței, a Bisericii Ortodoxe și a binecredincioșilor ei fii. Dintre aceștia trebuie să-i considerăm și pe cei care au murit pentru credință în închisorile comuniste. Ei se adaugă celorlalți sfinți ortodocși români din toate timpurile și din toate locurile, știuți și neștiuți, care i-au făcut pe fiii Bisericii noastre să sporească în dragostea pentru Hristos, în fapte bune, în rugăciune și în credința creștină.

Să nu credem că sfinții au trăit numai în primele veacuri creștine ori la mijlocul secolelor XVI-XVII și că viața de sfințenie nu ar mai fi posibilă în zilele noastre.

(continuare în pagina 2)

Cuprins

Căutați mai întâi...!	2
Sacrificiul de ieri, datoria de astăzi	4
Poezie creștină	5
Poezii de Marin Bucur	6
Vindecarea slugii sutașului	7
Cum chimia organică m-a convins...	8
Vindecarea demonizaților de la Gadara	10
File de Sinaxar	11
Sf. Ilie	12

Duminica Sfinților Români sau despre sfinții zilelor noastre

(urmare din pagina 1)

Îmi amintesc de un tânăr soldat rus care, la numai 19 ani, în anul 1996, a devenit mucenic pentru Hristos și s-a alăturat cetei sfinților care-l slavoslovesc mereu pe Dumnezeu în ceruri. Probabil vă întrebați cum a fost posibil acest lucru; ei bine, tânărul Evghenie a fost decapitat de către musulmanii ceceni pentru ca să-și scoată crucea de la gât și să se lepede de Domnul nostru Iisus Hristos. Acest sfânt mucenic de numai 19 ani este un adevărat model de credință vrednic de urmat, precum și un real exemplu de răbdare pentru vremurile noastre. Câți nu ar ezita să-și scoată crucea pentru a-și salva viața pământească? Tânărul Evghenie era soldat atunci când a fost luat prizonier, în anul 1996, de către musulmanii ceceni. Aceștia l-au chinuit și l-au agățat de încheieturile mâinilor într-un subsol. A fost lăsat zile întregi fără mâncare și a fost bătut cumplit. Musulmanii au ordonat lui Evghenie și altor prizonieri ruși să-L nege pe Hristos și să se convertească la islam. Spre deosebire de majoritatea colegilor săi prizonieri, Evghenie a refuzat să se lepede de Mântuitorul lumii și a fost decapitat de către torționarii săi pe 23 mai 1996; nu și-a

scos crucea de la piept nici măcar în cel mai negru moment al torturilor bestiale. Cinstirea acestui sfânt s-a răspândit rapid și pelerinii au venit de la mari distanțe pentru a se închina la moaștele sale făcătoare de minuni; de asemenea, o icoană a Sfântului noului mucenic Evghenie – un sfânt al zilelor noastre – a început să izvorască mir.

Iată, fraților creștini, un exemplu puternic de sfințenie, de viață dusă până la jertfă, din iubire de Hristos și de oameni, un model viu de trăire și demnitate creștină, un exemplu de curaj și tărie pentru a înfrunta propriile ispite zilnice de a-L trăda pe Hristos. Să nu ne fie niciodată rușine să purtăm sfânta cruce la pieptul nostru, să nu ne fie rușine să ne închinăm și să ne mărturisim credința noastră în Domnul Iisus Hristos și să ne asumăm în fiecare zi și crucea suflătească a necazurilor și durerilor pentru a ne apropia de Dumnezeu și a ne învrednici împărăției Sale celei veșnice! Amin.

Marius Stochițoiu

(reflecție la Duminica a II-a după Rusalii,

Sf. Ev. Matei 4, 18-23, 7 iulie)

Sursă foto: crestinortodox.ro

Căutați mai întâi...!

„De aceea zic vouă: Nu vă îngrijiți pentru sufletul vostru ce veți mânca, nici pentru trupul vostru cu ce veți îmbrăca; oare nu este sufletul mai mult decât hrana și trupul decât haina? Priviți la păsările cerului, că nu seamănă, nici nu seceră, nici nu adună în hambare și Tatăl vostru Cel ceresc le hrănește. Oare nu sunteți voi cu mult mai presus decât ele?” (Matei 6, 25-26)

Așa cum Mântuitorul Hristos, Dumnezeu fiind S-a

coborât la firea noastră căzută și a luat-o în Sine pentru a o ridica, tot așa prin învățătura pe care ne-a lăsat-o se folosește de anumite asemănări prin care ne ridică ca să înțelegem pornind de la cele văzute și cunoscute pe cele nevăzute și necunoscute, ca să ne învețe cu lucruri ce se află înaintea noastră, pentru a pricepe mai ușor și totodată a învăța de la trup ceea ce nu am învățat de la minte. Căci ceea ce este min-tea pentru suflet aceea este ochiul pentru trup.

Dacă am avea în vedere, în tot ceea ce facem, gândim sau spunem, cea mai mare poruncă care este iubirea, față de Dumnezeu și de semenii, căci „iubirea deci este împlinirea legii” (Romani 13, 10), atunci am ști că tot ceea ce facem este curat și plăcut înaintea lui Dumnezeu, dacă săvârșim din iubire și cu inimă smerită. Astfel dacă ochii, pentru trup și mintea pentru suflet sunt mijlocul prin care săvârșim totul, sunt curate și drepte și se îndreaptă către Cel care trebuie să se îndrepte toate, adică către Dumnezeu atunci nu este nici o îndoială că toate faptele noastre sunt bune.

După cum atunci când avem ochii întunecați, toată puterea mădularelor noastre este slăbită, lumina fiind oprită de a pătrunde în ochi datorită slăbiciunii pe care o avem, tot la fel și mintea, când este păcătoasă, viața noastră este plină de multe răutăți, căci la fel cum cel care seacă izvorul poate seca și tot râul, tot astfel și cel care ne întunecă mintea noastră, ne întunecă și toată viața noastră. Ori toate îngrijorările noastre și dorințele noastre, atunci când uităm de purtarea de grijă a lui Dumnezeu față de toată creația Sa, în gene-

Fondator: Prof. Mihai-Ionuț Coană
Telefon: 0770/271.435 E-mail: mihai.coana@hotmail.com
Editor: S.C. GENERAL MEDIATECH S.R.L.
ISSN: 2734-7206; ISSN-L: 2734-7206; ISSN online: 2734-7214

Redacția:

- Prof. Mihai-Ionuț Coană
- Pr. Marius-Olivian Tănăsie
- Pr. Prof. Gheorghe Ionașcu
- Pr. Daniel Budeanu
- Prof. Ionuț-Cătălin I. Popescu
- Dumitra Groza – corectură
- Monica și Radu Buțu
- Mihai Șomănescu
- Tiberiu Grigoriu – DTP

Redacția are dreptul luării deciziei de publicare și stabilirii datei și formei de apariție, integrale sau parțiale, după caz, a materialelor primite spre publicare.

Responsabilitatea pentru textele publicate revine în exclusivitate autorilor.

De asemenea, trebuie respectată legea dreptului de autor. (Legea 8/1996)

Revista este disponibilă și pe site-ul: www.caleaortodoxa.com

Tipar: Tipografia Universității „Constantin Brâncuși”,
telefon 0253/214.307, int. 415

ral și față de om în special, nu au rostul oare de a ne a aduce întuneric în viața noastră și în sens opus atunci când avem încredere în purtarea de grijă a lui Dumnezeu față de noi, oare atunci nu și mintea noastră și ochii noștri nu se luminează? Astfel că țelul nostru ar trebui să fie acela de a ține ochiul și mintea curată pentru a vedea curat tot ceea ce ne înconjoară „dacă ochiul tău va fi curat, tot trupul tău va fi luminat. Iar dacă ochiul tău va fi rău, tot trupul tău va fi întunecat”.

„Nimeni nu poate să slujească la doi domni, căci sau pe unul îl va urî și pe celălalt îl va iubi, sau de unul se va lipi și pe celălalt îl va disprețui; nu puteți să slujiți lui Dumnezeu și lui Mamona”. Domnul nostru Iisus Hristos numește pe mamona stăpân nu din pricina firii sale, ci din cauza răutății cu care îi stăpânește pe cei care îl slujesc, așa cum și pântecul devine domn al celor lacomi, după cum spune Sf. Ap. Pavel „pântecul este dumnezeul lor” (Filipeni 3, 19). A avea pe

Am păcătuit și ce mi s-a făcut mie? Că Domnul este îndelung-răbdător. Pentru curăție să nu fii fără de frică, ca să nu adaugi păcate peste păcate. Și să nu zici: Mila Lui este mare, va curăți mulțimea păcatelor mele. Că mila și mânia de la El sunt și peste cei păcătoși și odihni mânia Lui. Nu întârzia a te întoarce la Domnul și nu amâna din zi în zi. Că fără de veste va izbucni mânia Domnului și în vremea răzbunării vei fi dat pieirii”. Ori dimpotrivă bunătatea lui Dumnezeu este cea care îndeamnă la pocăință cf Romani 2, 4. Astfel că acela care dorește să îl iubească pe Dumnezeu să își păzească inima sa de orice duplicitate.

După ce Domnul arată vătămarea de nedescris care nu este legată doar de bogății, ci și de mântuire prin alungarea de la Dumnezeu ne spune: „Nu vă îngrijiți pentru sufletul vostru ce veți mânca, nici pentru trupul vostru cu ce vă veți îmbrăca; oare nu este sufletul mai mult decât hrana și trupul decât haina?”, și

aceasta nu numai pentru că sufletul este spiritual și nu are nevoie de mâncare, ci o spune în sens figurat pentru că deși sufletul nu are nevoie de hrana materială totuși pentru a rămâne în trup are nevoie ca acesta să fie hrănit.

Pentru a înțelege mai bine aceste lucruri Domnul nostru Iisus Hristos ne dă două exemple, cu păsările cerurilor și cu iarba și crinii pământului, pentru a înțelege lucrurile mai importante dezvăluite prin cele de o mai mică importanță.

Putem oare adăuga

o măsură sau prelungi viața noastră pământească, oricâte griji ne-am face noi, îngrijorându-ne de mâncare, bătură sau îmbrăcăminte? Cu siguranță că nu putem face aceasta pentru că aceasta nu ține de sârguința noastră, ci ține de purtarea de grijă a lui Dumnezeu care însoțește toate. Iar dacă toate acestea sunt trecătoare, astăzi sunt și mâine nu mai sunt, precum iarba câmpului sau crinii țarinii, la fel mâncarea, băutura sau îmbrăcăminte arată că ele sunt niște trebuințe trupesti de care noi nu trebuie să ne îngrijorăm, ci mai întâi „Căutați mai întâi împărăția lui Dumnezeu și dreptatea Lui și toate acestea se vor adăuga vouă”, asta înseamnă că atâta timp cât omenirea va căuta Împărăția lui Dumnezeu, le vom avea pe toate celelalte de care avem trebuință pentru a exista!

Pr. Prof. Gheorghe Ionașcu

(predică la Duminica a III-a după Rusalii,

Sf. Ev. Matei 6, 22-33, 14 iulie)

Sursă foto: Sf. Evanghelie

Mamona ca stăpân este considerat de Sf. Ioan Gură de Aur mai grav decât orice pedeapsă și orice răsplată a răului, pentru cei prinși de el, pentru că lăcomia după bogăție, înseamnă idolatrie, ce aduce cu sine suferințe de nedescris, judecăți, certuri, vătămări ale trupului, neliniște și frământări sufletești, iar răul cel mai mare este acela că omul cade din binecuvântarea de a fi slujitorul lui Dumnezeu, căci „cei ce vor să se îmbogățească, dimpotrivă, cad în ispită și în cursă și în multe poftes nebunești și vătămătoare, ca unele care cufundă pe oameni în ruină și în pierzare, că iubirea de argint este rădăcina tuturor relelor și cei ce au poftit-o cu înfocare au rătăcit de la credință, și s-au străpuns cu multe dureri” (I Timotei 6, 9-10).

Căci Dumnezeu nu poate fi disprețuit decât de cel care nu se mai teme de Dumnezeu, dar își pune nădejdea în bunătatea Sa, ori această nepăsare sau indiferență îl face pe om să păcătuiască, după cum spune Înțelepciunea lui Iisus Sirah 5, 4-9: „Să nu zici:

Sacrificiul de ieri, datoria de astăzi

Anual, sărbătorim sute de comemorări și de sfinți, le percepem ca simple zile libere sau motive de recreație și ni se pare de ajuns dacă „știm ce zi e azi”. Dar cu ce ne ajută dacă nu conștientizăm pe deplin evlavia și eroismul acestor martiri? Ce rost își mai are roșul de pe steagul nostru?

Preoții ortodocși români nu amintesc de acești sfinți doar când sunt comemorați calendaristic, ci la fiecare Sfântă Liturghie¹, le este pomenită jertfa și țelul. Dar ce-ar mai trebui să însemne și să valoreze în ochii noștri sacrificiile acestor români?

Mulți dintre ei erau apropiați în vârstă liceenilor și studenților de astăzi. Cei de atunci au pătimit pentru credința lor și pentru valorile identității românești. Au devenit, peste noapte, „dușmani ai poporului” ce trebuiau reeducați pentru a se conforma unei ideologii pentru care spiritualitatea însemna o piedică în impunerea și menținerea puterii lor.

Tinerii erau arestați fără mandate legale sau procese juste, adesea pe baza suspiciunii de activități subversive sau pentru asocieri cu persoane considerate a fi periculoase de regim. În timpul anchetelor, tinerii erau supuși la torturi brutale pentru a-i forța să mărturisească crime pe care nu le-au comis sau pentru a divulga informații despre alte persoane. Dacă rezistau, ajungeau în lagăre sau închisori ce au devenit astăzi memoriale ale durerii, ale cruzimii și ale brutalității comuniste.

Condițiile sanitare precare și alimentația insuficientă din închisori supraaglomerate contribuiau la răspândirea bolilor și la degradarea rapidă a sănătății prizonierilor. Deținuții erau izolați complet de lumea exterioară și supuși unui regim de teroare constantă, menit să îi descurajeze.

Regimul folosea propaganda pentru a discredita tinerii opozanți, prezentându-i ca trădători. Aceasta avea ca scop descurajarea oricărei forme de opoziție și intimidarea populației. Educația și cultura erau puternic controlate pentru a preveni răspândirea ideilor care ar putea incita la opoziție. Studenții și profesorii suspectați de opinii neconforme erau persecutați și exmatriculați.

Și, totuși, studenții au jucat în continuare un rol central în opoziția împotriva regimului. În marile universități au existat mișcări de protest și rezistență, care au fost adesea suprimate brutal.

Prin toate aceste practici inumane, regimul comunist a lăsat în urmă o traumă profundă pentru întreaga generație de tineri care s-a confruntat cu repre-

siunea. Estimarea numărului exact de tineri care au murit în închisorile comuniste din România rămâne necunoscut. Totuși, putem spune cu certitudine că mii de tineri au fost victime ale represiunii politice, mulți dintre ei pierzându-și viața în condiții atroce, la vârste la care viața lor abia stătea să înceapă.

Revenind în prezent, ne putem imagina oare a ne pune pe noi înșine în acest iad prin care au trecut acești eroi? Și, dacă nu putem, atunci această reeducare a fost implementată cu succes, atât timp cât nouă ne-ar fi frică să ne opunem cu atât devotament unor forțe opresive.

În asta constă importanța acestei conștientizări, pentru că, trecând peste aceste fapte istorice, lăsăm călăii acestor povești să-și îndeplinească scopul – conformarea unei generații, distanțarea de apartenență la ideal și mituirea ei prin confort și dezinteres.

Putem chiar constata că, fără o schimbare ma-

joră a gândirii, fără a înțelege istoria noastră și datoria pe care o purtăm, o simplă lovitură de stat nu ne diferențiază în totalitate de acest trecut trist. Acești călăi ai secolului anterior bântuie în continuare, nepedepsiți, vârfurile țării în care trăim. Iar, pentru a-i înlătura, soluția nu va fi niciodată să ne distanțăm de istoria noastră, ci de a

ține minte mereu cine este responsabil pentru aceste orori – de a ne asigura că nici noi nici generațiile care vor veni nu vor trece vreodată prin aceleași patimi.

Așadar, lupta acestor sfinți ai închisorilor este lupta pentru libertate. Libertatea pentru care au murit, în cele mai oribile condiții, tinerii unei generații întregi, și pentru care suntem datori și noi, la rândul nostru, măcar a păstra viu sacrificiul lor.

Bibliografie:

Octavian Voinea – **Masacrarea studențimii române**

Demostene Andronescu – **Reeducarea de la Aiud**

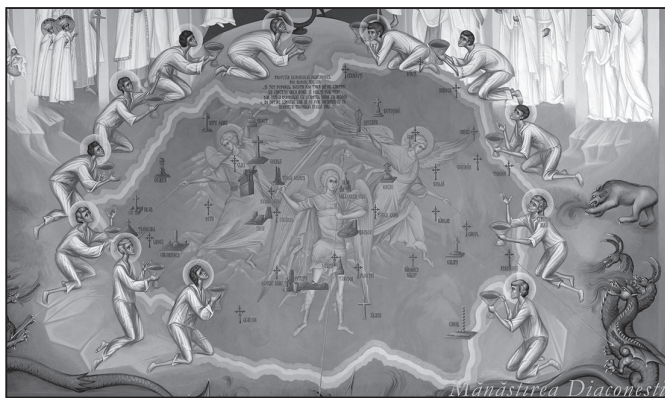
Sergiu Grossu – **Spălarea Creierului**

Ioan Muntean – **La pas prin reeducările de la Pitești, Gherla și Aiud**

Ștefan Gavril

*Clasa XI F, Liceul Pedagogic „Nicolae Iorga” Botoșani
(eseu pe tema „Sfinții Închisorilor”)*

Sursă foto: valeriugafencu.ro

¹ „[...] pentru fericirii întru adormire eroii, ostașii și luptătorii români, din toate timpurile și din toate locurile, care s-au jertfit pe câmpurile de luptă, în lagăre și în închisori pentru apărarea patriei și a credinței ortodoxe strămoșești, pentru întregirea neamului, pentru libertatea și demnitatea poporului român.” – Sfânta Liturghie

Poezie creștină

Sfântul Voievod Ștefan cel Mare (2 iulie 1504)

S-a dus „Soarele Moldovei”
A plecat în veșnicie,
După o domnie lungă (1457-1504);
Spre Cereasca Împărăție.

„Plânge dealul, plânge valea
Și pădurile bătrâne
Și norodu-n hohot plânge:
Cui ne lași pe noi, stăpâne?”

Te-au jelit toți, și poporul
Ca pe un părinte sfânt;
Că le-ai fost cârmuitor
Prin fapte și prin cuvânt.

Suflet din sufletul neamului tău
Te-ai născut pe-acest pământ,
Să aperi credința și neamul
Și tot ce-n lume-i bun și sfânt.

Vrednic vlăstar domnesc
Din neam de Basarabi și Mușatini,
În spirit de dreptate ai crescut
Ca un bun și-adevărat creștin.

Ai primit ca moștenire
Credința adevărată.
Păstrând-o cu dăruire
N-ai uitat-o niciodată,

Crescând în credința străbună
Cu-o învățătură aleasă,
O instruire pe măsură
Și-o educație evlavioasă.

„La Dreptate, pe Siret”(1457)
Mitropolitul Teoctist,
În numele Celui Atotputernic
Te-a miruit și te-a numit,

Domn pe al Moldovei scaun
În fața poporului adunat:
Sfethnici, târgoveți și clerici
Și te-a binecuvântat!

C-ai fost „ales” de Dumnezeu
Să aperi Ortodoxia,
Țara și poporul tău,
Căștigându-ți veșnicia.

La „poarta Creștinătății”
Scut și pavăză ai stat:
Cu crucea și sabia, Ștefane,
Permanent te-ai înarmat.

Aveai o voință fără seamăn
Și-o forță nemaivăzută,
O rezistență uimitoare
Și-o-nțelepciune înăscută.

Dumnezeu te-a înzestrat
Cu calități nenumărate,
Te-a mângâiat și protejat
Și te-a luminat în toate.

Ai întronat în toată țara
Credința și nădejdea-n Dumnezeu
Și toți supușii, de la mic la mare,
Ți-au urmat exemplul tău.

Postul și cu rugăciunea,
Permanent ai împletit
Cu milostenia și dreptatea :
De-aceea-n toate-ai reușit.

Iubirea de neam și glie
Ți-a înobilat mereu,
Într-o sfântă armonie,
Cugetul și gândul tău.

Plin de credință și virtute,
Un strălucit conducător;
Pentru Moldova ta scumpă
Ai fost un înger păzitor!

Te rugai cu umilință
Pentru neamul tău iubit,
Ca să-l scoți din suferință
Și să rămână ocrotit.

Te-ai gândit mereu la semeni
Ca la aproapele tău,
Că voiai să faci în toate
Vrerile lui Dumnezeu.

Nelegiuirile ai stăvilit
Că apăsau atât de greu;
Asupririle marilor boieri ai oprit
Și-ai ajutat poporul tău.

De-aceea ai fost respectat
Iubindu-te cu toții, de rând
Și te-au numit cu mare cinste:
Ștefan cel Mare, Bun, Drept și Sfânt.

Minunate apelative
Ți-au fost adresate ție,
Pentru mărețe calități
Și fapte de vitejie.

Nimbul sfințeniei pe frunte
Ți-au pus cu recunoștință
Și cronicarii timpului,
Pentru o viață în credință

Și-o glorioasă domnie:
47 de ani, (1457-1504),
Protejând cu strășnicie
Moldova de-ai săi dușmani.

Mulți dușmani, țara, au călcat:
Turci, tătari, unguri și polonezi.
Cumplite lupte ai purtat,
Fiindcă n-ai avut de-ales.

36 de războaie ai dus:
leșind mereu învingător,
Pentru că Domnul Hristos
Ți-a sărit permanent în ajutor.

N-ai fi reușit nicidecum
Cu-o atât de mică țară,
Să înfrunți un uragan
Și urgia lui amară.

C-așa-a venit chiar Mahomed,
Cu oștirea lui păgână
Și-au fost de zece ori mai mulți,
Decât oștirea creștină.

Dar, mare ajutor, de Sus,
Ai primit întotdeauna,
Ca și Sfântul Constantin;
Prin credință-ai luat cununa.

Că ți-ai plecat smerit cugetul,
Bisericii lui Hristos.
Mândria ai biruit-o
Prin fapte demne, de folos.

Biruitoare ai fost mereu,
Însă mândru, niciodată.
Îi mulțumeai lui Dumnezeu
Pentru șansa acordată.

Ai închinat întotdeauna
Izbânzile, lui Dumnezeu,
Conștient de reușită,
Doar cu ajutorul Său.

Neîmplinirile punând
Pe seama păcatelor comise,
Dar, cu post, în genunchi te rugai,
Ca ele să fie prescrise.

Oștenii ți i-ai iubit nespun
Răsplătindu-i din plin, cu bucurie,
Că speranța, în lupte, ți-ai pus,
În Dumnezeu și-n a lor vitejie.

Pentru cei căzuți, cu sârg te-ai rugat
Și-ale lor moaște le-ai pus temelie
Bisericilor ce le-ai înălțat;
Ca mucenici spre veșnicie.

Te-ai smerit în permanență
Și rolul ți l-ai înțeles;
Că ocrotitor al credinței,
De Dumnezeu ai fost ales.

Nebiruit protector
Al civilizației creștine,
Și un mare apărător
Al fericirii națiunii române.

Un „zid” la „poarta Creștinătății”;
Că incursiuni barbare ai înfrânt,
Spre binele întregii Europe
Și-ai fost numit cel Mare și cel Sfânt.

Ai păzit cu strășnicie
Cuvântul lui Dumnezeu,
Pentru tine fiind Lege:
Și l-ai respectat mereu.

Chibzuit păstrător de datini
Și zelos ctitor de țară,
Valorile credinței ortodoxe
Tu nu le-ai lăsat să piară.

Ai zidit din temelii
44 de biserici și mănăstiri
Pentru întărirea în credință
Și-ale strămoșilor cinstiri.

Biserici de suflete mântuitoare,
Ce au rămas peste timp
Lăcașuri sfinte de nchinare;
Pe fruntea țării, ca un nimb.

Prin danie personală,
Le-ai împodobit cu drag,
Strângând cu multă mîgală
Al comorilor șirag:

Odoare inestimabile
Ce-au rămas spre nemurire;
Să ne trezească conștiința
Spre-a urmașilor mântuire.

Și ai pus ca să slujească
În lăcașuri, Domnului Hristos,
Evlavioși și sfinți părinți,
Sufletelor noastre de folos.

Ucenic al lui Daniil Sihastrul,
I-ai urmat în toate sfatul;
Prin ale cărui rugăciuni, devenind
Credincios, cum n-a fost altul.

Participând frecvent la slujbe,
Sfintei Treimi, cu lacrimi te-ai rugat,
Maicii Sfinte, cu ardoare,
Și Bunul Dumnezeu te-a ascultat.

Încă din viață-n multe bătălii
Pe sfinții Săi ți i-a trimis:
Dimitrie, Procopie..., și
Cu ajutorul lor ai învins.

În bătălia cu polonii (26 oct. 1497)
Sfântul Dimitrie a apărut
La Codrii Cosminului
Și-n luptă el te-a susținut.

Și-n bătălia de la Râmnic (8 iul. 1481)
Sfântul Procopie s-a arătat,
Umblând deasupra luptelor
Ca un viteaz călare și-înarmat.

Semne prevestitoare-au fost
La trecerea ta-n veșnicie (2 iul. 1504)
Iarnă grea și ape-nvolburate,
Cum nu au mai fost să fie.

Simțindu-ți sfârșitul aproape
Testament ai întocmit,
Numai că n-ai apucat să vezi
Și Tetraevangelul pe care l-ai ctitorit.

S-au săvârșit multe minuni
După plecarea ta de pe pământ;
Vindecări și izgoniri de demoni
La Putna, la sfântul tău mormânt.

Când austriecii au răpit
Frumoasa Bucovina (1775),
Clopotul mare-a bătut singur
Și s-a stins a candelii lumină.

Te-au venerat toți ca pe-un sfânt
Și-atunci când printre ei ai fost.
Te-au respectat și te-au iubit,
Fiindu-le scut și adăpost.

Mărgăritar de mare preț
În coroana Bisericii Ortodoxe Române,
Ai fost și vei rămâne pe veci
În sufletul nației române.

Sfântul Sinod pecetluiește
Iminenta canonizare (1992),
Ce-n cugete era de veacuri,
A Sfântului Voievod Ștefan cel Mare,

Turnând pentru eternitate
Untdelemnul venerației române,
În candela de pe mormântul din Putna,
Ce-aprinsă pe veci va rămâne!

Dumitra Groza
(2 iulie 2013)

Sursă foto: doxologia.ro

Poezii de Marin Bucur

Jertfelnică iubire

Un fior de lipsă,
De-orice gând murdar,
Curge din izvorul
Apei de cleștar.

O dorință vie
De un infinit,
De jertfiri aprinse,
Pentru Cel iubit...

Unic Adevărul,
Dacă l-ai afla,
Pentru care cerul,
Mai ține lumea!

Sparge o barieră
Atât de înaltă,
Că boier și slugă
Stau pe-aceeași treaptă!

Vântul primăverii,
În rafale line,

Face o minune,
Topește suspine!

Punte-a legăturii,
Cu lumea cealaltă,
Din adânc răsună
Iubirea-ți cea toată!

Singur e cuvântul
Cel mai generos,
Când pe-a tale buze
Este doar Hristos!

Rodul muncii

Munca te înobilează,
Chiar de-i aspră și e grea...
Hrana zilei ți-o asigură,
Numai apelând la ea!

Nu privi la acel care
Mâncă fără a lucra...
Legea care-o-nalcă astăzi
Măine îl va judeca!

Munca e și spirituală
Și-mpreună, fac un tot

Ce te-nalță în sfîntenii
În al Domnului Tău cort!

Cereasca scară

Din rugăciune, faptă
Și Crezul cel de fier
Din toate, împletește-ți
O scară pân' la cer...

Pe trepte de virtute
Se-nalță, pas cu pas
Din vremea vieții tale,
Nu risipi un ceas!

Cu bună priveghere
În taină, tot mereu
Se urcă și coboară
Îngeri lui Dumnezeu...

Pe scară, te mai rezemi
Privind mereu în sus
Neconținut, tu urcă
Spre Domnul tău, Iisus!

Vară

Toridă căldură
Soarele de foc
Se tot caută umbra
Răcoare, pe loc...

Fierbe tot pământul
Cu toate ce sunt
Nu-i pic de-adiere
Vreo pală de vânt...

Zăduful cel aspru
Puterile-ți seacă;
Ce bună-i acuma
O gură de apă...

Din pline hambare,
De grâu înnoit,
Dospî-va o pâine,
De-un copt rumenit...

De-o mână te-aș lua
Te-aș ține pe loc,

Dar vine din urmă
Al toamnei soroc...

Ai grijă!

Frate om, ai grijă
Ce lași urmei tale!
Viața nu-i oprire
În a morții jale...

Pe viul tău suflet
Dacă l-ai iubit
L-ai trimite unde
Loc i-ai pregătit!

Pază dă-i pierzării,
Inimă curată,
Căci răscumpărării
Nu-i o lume toată!

Pentru El du lupte,
Fii încrâncenat!
Fii și tu alesul
Lui Hristos chemat!

S-arătam și-afară!

E bine că-n biserici
Cu dragoste venim
Din veșnicia slujbei
Un suflet să hrănim...

În casa Lui de veacuri
Se predică iubirea
Fără de care omul
N-ar ști ce-i mântuirea!

Venim să luăm arvună
Pentru Sfințita Țară
Dar ce-auzim pe-acolo
Să arătam și-afară!

E bine, foarte bine
Credință să avem!
Dar fără și de fapte
În suflet, morți suntem!

(Giurgiu, 20.06.2024)

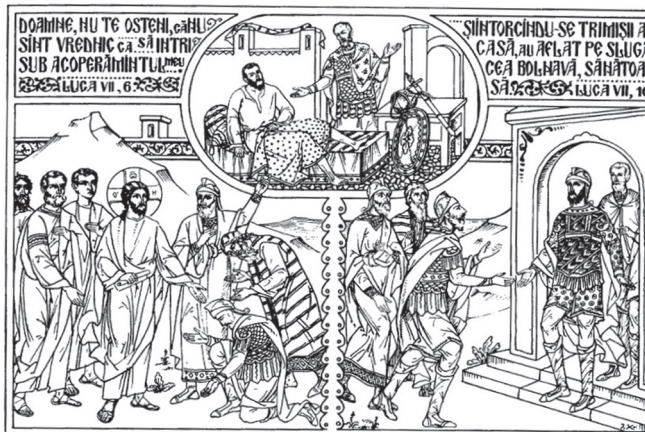
Vindecarea slugii sutașului

Duminica de azi ne relatează o nouă vindecare, ce a avut loc în timpul lui Hristos. Nu ne-am exprimat prin formularea că Mântuitorul ar fi săvârșit vindecarea. Evident că El a fost cel care a vindecat. Doar că aceasta s-a produs în niște condiții cu totul și cu totul speciale. Mai întâi că persoana care a venit la Hristos să ceară vindecarea a fost un păgân. În ciuda educației religioase păgânești primite, acest om a crezut că Mântuitorul are puterea de a vindeca. Hristos i-a zis că va veni și va săvârși vindecarea. Însă, ceea ce urmează reprezintă

un model demn de urmat de credință. Deși păgân, sutașul i-a zis lui Hristos „Doamne” (Mt. 8, 8, 8). Acesta era plin de smerenie. El se considera nevrednic să vină Hristos în casa sa. Atât de mare credință a putut avea acest om încât i-a zis lui Hristos că doar prin cuvântul Său se va face vindecarea. Acesta realizează o analogie cu funcția pe care o ocupa. Dacă superiorii săi îi zic ceva, el face. La fel, el când le zice ceva celor sub el ca rang, aceștia îl ascultă. Chiar și Hristos S-a minunat de ceea ce a putut auzi. El a zis că nicăieri în Israel n-a găsit atâta credință. Astfel, paradoxal, unii păgâni vor putea intra în Împărăția lui Dumnezeu. Iar dintre cei care n-au fost păgâni, nu vor intra în Rai. Episodul biblic se încheie cu confirmarea vindecării lui Hristos. Acel slăbănog s-a vindecat. E un text care ne pune pe gânduri. În ziua de azi, e atât de ușor să acuzi pe altul că nu e de credința ta. De parcă am avea vreun merit că ne-am născut din părinți ortodocși. Raiul nu e ca un regat pământesc. Dacă aici faptul că ai fi fiu de rege, e suficient pentru a-i moșteni tronul, în schimb, în Împărăția lui Dumnezeu, lucrurile stau cu to-

tul altfel. Dacă ar fi suficient faptul că suntem ortodocși, atunci Dumnezeu ar fi nedrept. Nu toți neortodocșii sunt răi. Dar nici toți ortodocșii sunt buni. Dacă verificăm cifrele statistice care privesc diverse patimi (tutun, beție etc.) și diferite păcate strigătoare la cer (crime, avorturi), țara noastră stă foarte rău. Deși, ne batem cu pumnul în piept că suntem ortodocși. Parcă am fi un absolvent de liceu care consideră că dacă se înscrie să dea examenul de Bacalaureat, îl va prezenta doar pentru că se prezintă la el. Însă, știm că trebuie să treacă toate probele ca să ia

acest examen. Apoi, învățăm că uneori nevoia ne aduce aminte că trebuie să ne rugăm la Dumnezeu. Când totul ne merge bine, nu avem nevoie de Dumnezeu. Dar când intervine o nenorocire, imediat ne amintim de Dumnezeu. Însă, rugăciunea noastră nu trebuie să fie doar pentru noi. Acest om s-a rugat pentru sluga sa. Aici, vorbim despre recunoștință și smerenie. Astfel, binele făcut

de slugă i s-a întors. Și apoi, sutașul nu s-a văzut superior slugii sale. Ne vine atât de ușor să-i disprețuim pe ceilalți de fiecare dată când avem ocazia. Ni se pare greu să-i ajutăm pe ceilalți. Nu zice nimeni dacă nu avem posibilitatea materială. Dar măcar un gând bun pentru ceilalți putem avea. E gratuit. Și nu ne ia mult timp. Dacă auzim la o slujbă, cererile oamenilor, putem vorbi de egoism. E normal să ne fie bine. Dar a ne ruga doar pentru noi, nu reprezintă o dovadă de iubire creștină adevărată. Sunt oameni care și-ar dori să aibă ce avem noi. De pildă, unii n-au ce mânca sau ce bea. Alții suferă de boli incurabile. Doar că micile noastre probleme sunt cele mai mari din lumea aceasta. Însă, faptul că sutașul i-a zis lui Hristos

că e nevrednic să vină la el, reprezintă o smerenie demnă de urmat. Mereu ne vedem buni. Tot timpul, zicem că merităm să primim ceea ce cerem. Cât de indulgenți suntem cu noi înșine. Acest sutaș a zis că e nevrednic să-L primească pe Hristos în casa sa fiindcă era păgân. Dar dacă ar fi să comparăm cât de multe fapte rele facem, oare ce am merita să primim? Și dacă ar fi să vedem cât de bun e Dumnezeu cu noi, în schimb, ce răspuns am putea da? Faptul că trăim reprezintă un mare dar de la Dumnezeu. Din păcate, sunt copii care n-au avut ocazia să trăiască. E clar că ei n-au nici măcar o vină. Atunci mai putem spune că Dumnezeu e nedrept că nu ne dă imediat ceea ce îi cerem? Însă, sutașul a crezut că Mântuitorul doar prin cuvânt va putea face vindecarea. Sunt mulți care văd minunile lui Dumnezeu și zic că nu cred. Însă, acest om a crezut fără să vadă vindecarea. Aceasta e credință adevărată. Să crezi din inimă. Această credință ne trebuie.

Poate că ni se pare greu. De multe ori, zicem că nu se poate. Dar, tocmai, prin aceste cuvinte, inevitabilul se întâmplă. Zicând că nu se poate, apoi, constatăm că n-am putut face.

Credem că oamenii care reușesc ceva în viață, au fost neîncredători? Dacă ar fi fost, n-ar fi reușit. Atunci când ne rugăm, să credem. Dacă o facem așa formal, că poate, atunci rămânem cu poate. Căci dacă vedem, apoi, e normal să credem. Dar, nu acest lucru trebuie să fie de urmat. Idealurile nu pot fi interzise. A visa nu-i interzis. Una e să fii smerit. Alta e să fii neîncredător. E și vorba aceea, că dacă tu n-ai încredere în tine, atunci cine să aibă? Însă, trebuie să avem credință și în Dumnezeu. El le rânduieste astfel încât să se întâmple totul bine în favoarea noastră. Coincidența e modul lui Dumnezeu de a rămâne anonim. Probabil că fiecareia dintre noi i s-a

întâmplat un asemenea lucru. Ne-am întrebat cum? Posibil nici nu ne-am fi gândit că ni s-ar fi putut întâmpla așa ceva în acel moment. Însă, știe de ce Dumnezeu. Dacă ar fi fost după cum voiam, poate că nu era atât de bine. Aceasta nu înseamnă că trebuie să cădem în cealaltă extremă. Depinde și de ceea ce facem. Dacă un elev nu învață pentru o lucrare, atunci ce să-i pice la examen ca să treacă? De aceea, trebuie să avem echilibru în toate. Să evităm extremele. Să ne referim de stres. Să nu ne mai facem probleme imaginare. Gândurile noastre se pot transforma în realitate. Gândim pozitiv, vom avea parte de bine. Gândind negativ, ce am putea primi? Însă, gândurile noastre ca să devină realitate, au nevoie și de faptele noastre. Nu numărul de acatiste citite contează. Dacă spunem o rugăciune, dar cu credință, aceasta poate fi mai puternică decât nenumărate acatiste citite formal. La Dumnezeu contează calitatea rugăciunii, nu cantitatea. Mai bine să ne rugăm puțin și cu credință decât mult și formal. Aceasta nu înseamnă că nu sunt de apreciat cei care se roagă mult și cu credință. O zi are 1.440 de minute. Oare chiar nu avem un minut pe zi în care să ne rugăm cu credință? Cât timp ne ia? Pentru lucrurile inutile, pierdem timp mult. Dar când e vorba de binele nostru, zicem că n-avem timp. Și apoi, ne mirăm că ne merge rău. E mai bine să prevenim decât să tratăm. Sau mai grav, să ajungem să nu mai avem vreo soluție.

Să ne rugăm la Dumnezeu. Să fim credincioși. Exemplul de azi trebuie urmat. Dacă un păgân a putut, ce motiv avem să nu putem? Să avem credință. Totul va fi bine. Amin.

Prof. Ionuț-Cătălin I. Popescu

(reflecție la Duminică a IV-a după Rusalii,
Sf. Ev. Matei 8, 5-13, 21 iulie)

Sursă foto: Sf. Evanghelie

Cum chimia organică m-a convins despre existența unui Creator

Apostolul Pavel a spus că Dumnezeu Se descoperă în creație. El a scris: „Cele nevăzute ale Lui se văd de la facerea lumii, înțelegându-se din făpturi” (Romani 1, 20). Singurele alternative reale pentru a explica existența materiei și a vieții sunt evoluția sau Dumnezeu.

Evoluționiștii au susținut că elementele de bază ale vieții pot fi formate prin procese naturale aleatorii. (Lu-ați în considerare celebrul experiment Miller-Urey care a produs niște aminoacizi). Dar, dincolo de șansele incredibil de mici ale tuturor părților necesare, care se formează și se adună mai presus de minte în ceva mult mai complex decât un avion de linie, există o altă problemă pentru evoluție. Chiar și orientarea tridimensională a moleculelor vieții dă dovada unui Creator!

Complexitatea chimică

Credem că Dumnezeu a creat atomii, moleculele și toate legile care guvernează reacțiile. El a creat știința chimiei. În cadrul studiului *stereochemiei* (structurii moleculare în trei dimensiuni) se află studiul *stereoizomeriei*. Izomerii în general sunt compuși chimici cu aceeași formulă chimică, dar care diferă ca structură chimică. Alcoolul etilic și eterul metilic constau din aceiași atomi în aceeași proporție și astfel au aceleași greutatea atomi-

ce și aceleași formule — C_2H_6O — dar diferă ca structură.

Stereoizomerii sunt un tip special de izomeri. De asemenea, au aceleași formule chimice; cu toate acestea, ele diferă unul de altul doar în felul în care atomii sunt orientați în spațiu. Ei sunt ca unul cu celălalt, în raport cu ce atomi sunt uniți cu alți atomi.

Și devenind și mai specific, există un tip de stereoizomer care este important în dovedirea existenței lui Dumnezeu — *enantiomerii*. Enantiomerii vin în două forme de imagine în oglindă, fiecare dintre ele fiind la fel de probabil să se formeze în natură. Dar, paradoxal, de obicei un singur enantiomer al unei perechi apare în plante și țesuturi și sisteme animale. După cum vom vedea, existența unui singur enantiomer dintr-o pereche este imposibilă în natură dacă toate aceste substanțe s-au dezvoltat din întâmplare, așa cum pretinde evoluția.

Cât de mult m-a convins chimia organică de Creator

În timp ce studiam chimia organică în anul al treilea la facultate, am început și eu să merg la biserică și să aprofundez Sfânta Scriptură. Am văzut că, pentru a urma învățăturile lui Dumnezeu, va trebui să fac unele schimbări majore în gândirea și viața mea. Dar înainte de a

face aceste schimbări, am vrut să găsesc o dovadă reală a existenței lui Dumnezeu.

Am găsit acea dovadă într-un loc neașteptat. Învățasem deja că, în termeni simpli, este nevoie de un enantiomer pur pentru a produce un enantiomer pur (adică, este nevoie de unul pentru a produce unul). A apărut întrebarea: de unde provine primul enantiomer pur? (Rețineți că oamenii de știință folosesc mai multe cuvinte pentru a descrie enantiomerii. Aceștia sunt numiți *chirali* – din cuvântul grecesc *chiros* pentru mână – pentru că au forme în oglindă, pe partea dreaptă și pe partea stângă. Se mai numesc și activi optic, deoarece pot fi detectați folosind lumină polarizată care este rotită spre dreapta sau spre stânga când trece prin molecule.)

În timp ce studiam stereoizomeria, am dat peste următorul paragraf din manualul meu: „Unii compuși activi optic sunt obținuți din surse naturale, deoarece organismele vii produc de obicei doar un enantiomer dintr-o pereche...”. Am înțeles că existența unui singur enantiomer al unei perechi la plante și animale din natură este imposibilă numai prin procese naturale. Ele pot exista doar ca rezultat al lucrării creatoare a lui Dumnezeu.

„Într-adevăr, avem de-a face cu substanțe optic active într-o măsură pe care s-ar putea să nu ne dăm seama. Măncăm pâine activă optic și carne activă optic, trăim în case, purtăm haine și citim cărți din celuloză optic activă. Proteinele care formează mușchii și alte țesuturi, glicogenul din ficat și din sânge, enzimele și hormonii care ne permit să creștem și care ne reglează procesele corporale – toate acestea sunt optic active. Compușii care se găsesc în mod natural sunt activi din punct de vedere optic deoarece enzimele care provoacă formarea lor – și adesea materiile prime din care sunt fabricați – sunt ele însele active optic. În ceea ce privește originea enzimelor optic active, **nu putem decât să speculăm**” (subl. n.).

Omul nu știe de unde au apărut primii compuși optic activi, pentru că nu îl recunoaște pe Dumnezeu ca și Creator. În marginea manualului meu de lângă acest paragraf am pus un asterisc mare și am scris „DOVEZI ALE CREAȚIEI LUI DUMNEZEU”.

De ce am scris asta? Am înțeles că existența unui singur enantiomer al unei perechi la plante și animale din natură este imposibilă numai prin procese naturale. Ele pot exista doar așa cum există ca rezultat al lucrării creatoare a lui Dumnezeu. Dovada acestui fapt este scopul acestui articol.

Imagini în oglindă

Enantiomerii sunt stereoizomeri ale căror structuri moleculare (aranjarea atomilor în spațiu) sunt imagini în oglindă unul cu celălalt. (Vezi diagrama, care prezintă cei doi enantiomeri ai acidului lactic).

Aceste substanțe, pentru a fi produse, necesită utilizarea unui enantiomer pur (care provine doar de la viețuitoare din natură) sau intervenția inteligentă a ființelor umane. Fără o intervenție inteligentă, singurul mod în care un amestec poate fi separat în enantiomeri puri este prin utilizarea de reactivi optic activi. Trebuie să avem unul pentru a produce unul.

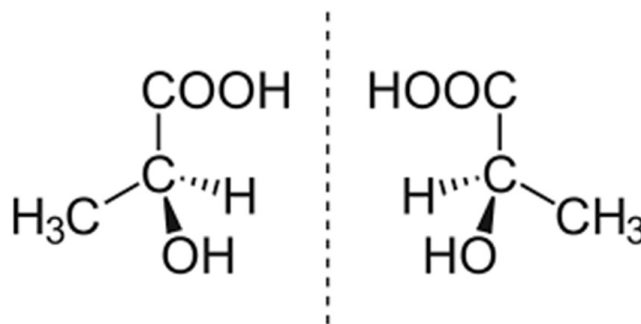
Cu toate acestea, găsim enantiomeri puri din abundență în lucrurile vii. Aceștia ar putea exista doar dacă ar

fi fost creați de Dumnezeu. Ei nu pot exista ca urmare a formării întâmplătoare a moleculelor din atomi pe care o cere evoluția. Orice combinație întâmplătoare de materii prime ar produce doar un amestec de 50-50.

În ciuda acestui fapt, în ființele vii, enantiomeri puri 100% sunt peste tot. De fapt, la viețuitoare situația obișnuită este aceea că se găsește un singur enantiomer dintr-o pereche. De ce acești enantiomeri puri imposibili, dar necesari, sunt necesari pentru viață?

Chiar dacă moleculele de imagine în oglindă au aceeași compoziție, ele au efecte mult diferite asupra viețuitoarelor. Celălalt enantiomer, atunci când este produs, se dovedește a fi inutil sau chiar dăunător. „În ciuda asemănării lor strânse, un izomer al unei astfel de perechi poate servi ca aliment hrănitor, sau ca antibiotic sau ca un puternic stimulent al inimii, iar celălalt poate fi inutil. În sistemele biologice... o astfel de specificitate stereochemică este mai degrabă regula decât excepția, deoarece catalizatorii, enzimele și majoritatea compușilor pe care aceștia lucrează sunt optic activi. Zahărul —(+)-glucoza joacă un rol unic în metabolismul animal și stă la baza unei industrii de fermentare de milioane de dolari; totuși (–)-glucoza nu este nici metabolizată de animale și nici fermentată de drojdii. Când mucegaiul *Penicillium glaucum* se hrănește cu un amestec de acizi tartrici enantiomerici, consumă doar enantiomerul (+) și lasă acidul (–)-tartric în urmă. Activitatea hormonală a (–)-adrenalinei este de multe ori mai mare decât a enantiomerului său; doar un stereoizomer al cloromicetinei este un antibiotic. (+)-Efedrina nu numai că nu are activitate ca medicament, dar chiar interferează cu acțiunea enantiomerului său. Dintre aminoacizi, doar o asparagină și o leucină sunt dulci, iar un singur acid glutamic sporește aroma alimentelor”.

Evoluția are probleme profunde cu chiralitatea: „Pe măsură ce moleculele de nucleotide se unesc pentru a forma structura ADN-ului, ele dezvoltă o răsucire care formează structura cu dublu helix a ADN-ului. ADN-ul dezvoltă o răsucire în lanț, deoarece fiecare componentă conține chiralitatea (proprietatea de a fi ca două mâini – n. n). Această proprietate este cea care conferă ADN-ului structura elicoidală, în formă de spirală. Dacă o moleculă din structura ADN-ului ar avea chiralitate greșită, ADN-ul nu ar exista sub formă de dublu helix și nu ar funcționa corect. Întregul proces de replicare ar fi deraiat ca un tren de pe șinele de cale ferată proaste. Pentru ca evoluția ADN-ului să funcționeze, miliarde de molecule din cor-

pul nostru ar trebui generate cu configurația „R” [mâna dreaptă], toate în același timp, fără erori. Dacă este imposibil ca o nucleotidă să se formeze cu chiralitate, cu cât de mai puțin probabil ar fi ca miliarde de nucleotide

să se reunească exact în același timp și toate să fie formate cu aceeași chiralitate? Dacă evoluția nu poate oferi un mecanism care să formeze un produs cu chiralitate, cum poate explica formarea a două substanțe de chiralitate opusă?” (Charles McCombs, „Evolution Hopes You Don't Know Chemistry: The Problem With Chirality,” pe <http://www.icr.org/article/evolution-hopes-you-dont-know-chemistry-problem-wi/>).

Concluzia:

Țesuturile și sistemele găsite în ființele vii sunt umplute cu enantiomeri puri 100%, care nu se formează aleatoriu în stare pură în natură. Primii enantiomeri puri 100% trebuie să fi fost creați de Dumnezeu.

Prof. Narcisa Manuela Gomoj

Colegiul Național „Tudor Vladimirescu” Tg Jiu

Sursă foto: ro.wikipedia.org

Vindecarea demonizaților de la Gadara

Evangelhia de astăzi se referă la scoaterea demonilor de către Domnul Iisus din doi bărbați posedați, intrarea lor într-o turmă de porci și aruncarea acelor porci în mare. Există mai multe lucruri pe care le putem învăța din această Evanghelie.

În primul rând, ar trebui să remarcăm că gadarenii, care dețineau porcii, nu respectau Legea iudaică. Evreii nu mâncau și nu mănâncă carne de porc. De aceea, evreii care locuiau în această regiune nu respectau propria lor Lege. Acesta este motivul pentru care locuitorii „L-au rugat” pe Hristos să părăsească ținutul lor, alungând practic pe Fiul lui Dumnezeu. Nu putem să nu ne gândim că neascultarea acestor oameni explică de ce cel puțin doi dintre ei deveniseră îndrăciți. Prin urmare, învățăm că neascultarea față de Dumnezeu duce la nenorocire.

În al doilea rând, din Evanghelie reiese clar că diavolii există și că ei pot stăpâni pe oameni. De prea multe ori, întâlnim oameni năvi care se numesc creștini, dar au fost atât de păcăliți de diavol încât susțin că diavolii nu există și că, fără doar și poate, nu pot intra în oameni. În mod clar, astfel de oameni nu au citit Evanghelia cu atenție și au puțină experiență de viață. În acest context, ne putem întreba despre semnificația cuvântului „posedare”. Părinții Bisericii ne spun că nu putem deveni pur și simplu stăpâniți de diavol peste noapte. Posesia este etapa finală a unui proces. Prima etapă a acestui proces este atunci când începem să ne predăm liberul arbitru și acceptăm demonii și gândurile demonice într-o formă repetată. A doua etapă este atunci când demonii vin să ne producă obsesii; aproape că suntem incapabili să luptăm împotriva influenței demonice asupra noastră. Gândurile demonice ne urmăresc, devenind obsesii. A treia etapă este posesia, când demonii vin de fapt să trăiască în interiorul nostru, să ne dețină sau să ne ia drept proprietatea lor. Acesta este momentul în care ne-am predat total liberul nostru arbitru de a rezista. Prin urmare, aflăm că diavolul și posesiunea demonică sunt realități.

În al treilea rând, în Evanghelia de astăzi ar trebui să observăm trei caracteristici ale diavolilor. În primul rând, ei locuiesc în morminte. Ei trăiesc în morminte pentru că diavolii sunt morți spiritual. De asemenea, diavolii sunt violenți, străini de spiritul păcii, „foarte cumpliti”, încât nimeni nu putea să treacă pe calea aceea”. În fine, dracii sunt și ei credincioși. Acest lucru nu ar trebui să ne surprindă. Căci dracii sunt ființe fără trup, spirituale, îngeri

căzuți. Aici ar trebui să ne amintim că există multe feluri de spiritualitate, dintre care una este spiritualitatea demonilor. Spre deosebire de oameni, care sunt făcuți nebuni pentru că sunt amăgiți de lucruri trupesti, materiale, diavolii văd realitatea așa cum este, ei văd baza spirituală a tuturor lucrurilor. Astfel, ei îl mărturisesc pe Hristos așa cum este El cu adevărat: ca „Fiul lui Dumnezeu”. Ei nu-și fac iluzii că Hristos poate fi doar un om, un profet cu o mare inteligență sau talent. Nu, El este Fiul lui Dumnezeu și asta le este clar. Diavolii cunosc realitatea spirituală. Potrivit unui Părinte al Bisericii, Sfântul Simeon Noul Teolog, diavolilor le lipsește un singur lucru: iubirea. Într-adevăr, după el: „teologia fără iubire este teologia demonilor”. Prin urmare, învățăm că iubirea este caracteristica permanentă a lui Dumnezeu.

În cele din urmă, vedem din Evanghelia de astăzi că animalele se pot comporta uneori mai bine decât oamenii. Căci ce fac cei doi bărbați stăpâniți de diavoli? Ei supraviețuiesc, trăind în morminte. Pe de altă parte, intrarea diavolilor în interiorul animalelor este suficientă pentru a le face să se sinucidă. Ele nu pot suporta prezența răului. Cu toate acestea, de foarte multe ori auzim că unii oameni s-au „comportat ca niște animale”. Acest lucru este adesea neadevărat și nedrept. Animalele, de exemplu, nu-șiucid propria specie. Animalele sunt sensibile la prezența răului și se tem

de prezența demonilor, fugind de ei. Acest lucru se datorează faptului că animalele, care nu au suflete eterne, nemuritoare, aparțin lumii naturale și se tem de supranatural. Oamenii, pe de altă parte, aparțin parțial acestei lumi naturale, materiale, trupesti, dar parțial lumii spirituale. Prin urmare, ei sunt supuși influenței spiritelor, fie că sunt spiritele lui Dumnezeu din lumea îngerească, fie că sunt spiritele răului, de la Satana. Prin urmare, învățăm că toți suntem supuși influențelor spirituale, spiritului răului sau spiritului binelui.

Ce trebuie să facem? Să fugim de spiritul răului. Altfel, și noi vom termina prin a trăi în mormintele morților spiritual. Altfel, și noi vom fi stăpâniți de diavoli și nimeni nu va trece pe calea noastră. Altfel, și noi ne vom arunca „de pe țarm în mare și vom pieri în apă”. În schimb, să ne lipim în loc de toate acestea de Duhul lui Dumnezeu, pe care îl cunoaștem din Evanghelii, de la Apostoli, de la Părinți și de la Sfinții Bisericii lui Dumnezeu. Amin.

Pr. Marius-Olivian Tănăsie

(predică la Duminica a V-a după Rusalii,
Sf. Ev. Matei 8, 28-34, 28 iulie)

Sursă foto: Sf. Evanghelie

File de Sinaxar

Sfânta Mare Muceniță Eufimia (11 iulie și 16 septembrie)

„Mult i-ai veselit pe cei dreptslăvitori și i-ai rușinat pe cei rău-credincioși, Eufimia, frumoasă fecioară a lui Hristos, că ai întărit dogmele Sinodului al patrulea, pe care Părinții bine le-au rânduit. Muceniță mărită, roagă-L pe Hristos Dumnezeu să ne dăruiască nouă mare milă”. (Troparul Sfintei)

Sfânta Mare Muceniță Eufimia s-a născut, a crescut și s-a încununat prin mucenie în Calcedon, cetatea Bitiniei de lângă gura Mării Negre, fiind fiica unor binecredincioși creștini Fitotron Sigeliticul și Teodorosia.

Ea a pățit pe vremea împăratului Dioclețian (284-305) și a lui Prisc, care stăpânea atunci la Calcedon. Fiind pârâtă la dregător că este creștină, a fost supusă la chinuri cu foc și cu roata și cu alte pătimiri, apoi, la urmă, au dat-o fiarelor sălbatice ca să o sfâșie. Fiarele sălbatice s-au împlânzit, numai o ursoaică i-a făcut o rană la picior, iar Sfânta Eufimia, rugându-se, și-a dat sufletul său către Domnul, în anul 307, în ziua de 16 septembrie.

Iar acum, la data de 11 iulie, se face pomenirea minunii care s-a făcut de cinstitele sale moaște în vremea Sinodului al IV-lea Ecumenic, prin care minune s-a dovedit și s-a întărit mărturisirea dreptei credințe.

În anul 451 a avut loc Sinodul al IV-lea Ecumenic, găzduit în biserica „Sfânta Mare Muceniță Eufimia” din Calcedon, convocat de familia imperială, Marcian și Pulheria.

Întrucât nu se ajungea la niciun consens, atât tabăra ortodoxă, cât și cea monofizită insistând cu propriile argumente, patriarhul Anatolie a propus ca decizia să fie lăsată în voia Duhului Sfânt, prin mijlocirea Sfintei Mucenițe Eufimia, ale cărei moaște odihneau în catedrala sinodului, spunând către eretici: „Să scrieți voi într-o carte mărturisirea credinței voastre și vom scrie și noi mărturisirea noastră și amândouă scrisorile, pecetluindu-le, să le punem în mormânt, la preacinstitele moaște ale Sfintei Mare Mucenițe Eufimia, apoi să ne rugăm sobornicește lui Dumnezeu cu post ca, prin această sfântă plăcută a sa, să ne descopere care este credința cea dreaptă”. Aceasta zicând Sfântul Anatolie, toți au lăudat sfatul lui. Deci au scris două cărți: dreptcredincioșii pe a lor, iar ereticii pe a lor. Apoi, pecetluindu-le cu pecetea lor și descoperind mormântul sfintei, au pus amândouă scrisorile pe pieptul ei. Și iarăși acoperind mormântul, l-au întărit cu pecete împărătească și cu strajă și s-au rugat trei zile cu postire.

Și sosind ziua a patra, împăratul împreună cu tot sinodul s-au dus la cinstitul mormânt al Sfintei Eufimia și, desfăcând pecetea împărătească, când au deschis mormântul,

au văzut scrisoarea celor dreptcredincioși șezând în mâna dreaptă a sfintei, iar scrisoarea celor eretici, zăcând la picioarele ei. Și de mirare era și aceasta, că ea și-a întins mâna sa spre împărat și spre patriarh ca o vie, dându-le lor scrisoarea mărturisirii celei drepte. Atunci toți s-au umplut de bucurie negrăită și au dat slavă lui Dumnezeu, cântând cântări de laudă și de mulțumire sfintei mucenițe și închinându-se cu fierbinte dragoste moaștelor ei făcătoare de minuni.

Cu ale ei sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

Rugăciune către Sfânta Mare Muceniță Eufimia¹

O, Mare Muceniță a lui Hristos, Eufimia, îndreptăm această rugăciune către tine, care ai suferit felurite chinuri și ai mărturisit pe Hristos înaintea stăpânilor păgâni. Cu puterea lui Hristos, rugându-te, ai oprit roata care te zdrobea și ai trecut peste groapa cu sulite fără să fii vătămată; ai stins focul cel năprasnic și ai scăpat nearsă; ai răcorit vasul încins cu foc, ai răbdat unghiile de fier și ai ieșit biruitoare din toate chinurile; ai luminat temnița în care ai fost închisă și ai împlânzit fiarele sălbatice. Pentru aceasta și noi, cei păcătoși și slabi în credință, te rugăm: Ajută-ne să biruim pe vrăjmașii noștri văzuți și nevăzuți. Dă-ne putere să oprim roata ispitelor care ne prinde în vârtejul ei; ajută-ne să scăpăm din groapa păcatelor și din sulitele cele ucigătoare ale vrăjmașilor nevăzuți și de săbiile lor cele ascuțite.

Întărește-ne să biruim patimile și răcorește-ne inimile de văpaia arzătoare a plăcerilor necurate. Izbăvește-ne, prin rugăciunile tale, din temnița păcatelor și de ademenirea poftelor. Dă-ne curajul să mărturisim pe Dumnezeu în fața celor necredincioși și hulitori. Întărește și ocrotește pe sfinții slujitori ai Bisericii lui Hristos, luminează-i și ajută-i să biruiască feluritele eresuri care tulbură pe binecredincioși. Apară poporul dreptslăvitor de toți cei potrivnici și vicleni. O, Sfântă Mare Muceniță Eufimia, fii mijlocitoare pentru noi toți către Dumnezeu, ca, izbăviți fiind de robia patimilor și lucrând virtuțile cele mântuitoare, să ne facă părtași vieții veșnice, spre a slăvi pe Tatăl și pe Fiul și pe Sfântul Duh în vecii vecilor. Amin.

Pr. Daniel Budeanu

Sursă foto: doxologia.ro

¹ **Viața și Acatistul Sfintei Mari Mucenițe Eufimii**, Editura Institutului Biblic și de Misiune Ortodoxă, București, 2014, pp. 52-54.

Sf. Ilie

Când citim Biblia, Cărțile a treia și a patra ale Regilor despre faptele uimitoare ale Sfântului Profet Ilie, mintea noastră este uluită de ele; suntem uimiți de multe lucruri: zelul său extraordinar pentru slava lui Dumnezeu și neînfricarea lui totală în lucrarea de cultivare a credinței în mijlocul unui popor păgân (și așa era poporul Israel la acea vreme); mintea noastră este uimită când citim despre minunile sale extraordinare; și mai ales suntem uimiți când citim despre puterea incredibilă a rugăciunii sale, pentru că știți că el a poruncit elementelor cu această rugăciune – a interzis ca ploaia să cadă asupra pământului palestinian timp de trei ani și jumătate, apoi din nou prin rugăciunea lui a coborât ploaia pe pământ. El a coborât foc din cer și a ars jertfa care fusese udată cu apă.

Aș dori să vă îndrept atenția asupra rugăciunii profetului Ilie, pentru că nu există timp suficient pentru a vorbi despre toate lucrurile mărețe pe care le-a făcut. Știm că au existat mari asceți ai evlaviei, mari sfinți care au făcut și fac lucruri minunate și mărețe. Dar vreau să ajungă la inima voastră gândul că nu numai acest fel de rugăciune, care face minuni văzute de toată lumea, nu numai rugăciunea profetului Ilie, și rugăciunile apostolilor, profeților și mucenicilor fac minuni. Vreau să înțelegeți că orice rugăciune va face minuni. Ce minuni face? Nu acele miracole glorioase și uimitoare pe care le-a săvârșit profetul Ilie, nu. Face minuni necunoscute de nimeni altul decât cel în sufletul căruia se întâmplă aceste minuni.

Astfel, să știți că în rugăciunea voastră este puterea lui Dumnezeu, făcând minuni în inimile voastre. Să știți că rugăciunea este cea mai importantă dintre toate lucrările creștinului. Toate celelalte lucrări ale lui sunt mici și neînsemnate, absolut neînsemnate în comparație cu actul și munca rugăciunii. Așa cum orice plantă fără apă în pământ uscat se ofilește, tot așa se ofilește și sufletul uman dacă nu este hrănit cu rugăciune. Are nevoie și de hrană și apă, dar de o apă specială – aceea apă vie pe care Hristos a promis-o femeii samarince când a vorbit cu ea; aceea apă care curge spre viața veșnică, despre care a vorbit în templul din Ierusalim în ziua Înjumătățirii Praznicului Rusaliilor Domnul Iisus. Această apă este apa harului lui Dumnezeu, care este absolut necesară pentru fiecare dintre noi. Și primim această apă vie, acest izvor de har, prin rugăciune. Dar când vorbesc despre rugăciune, primesc adesea răspunsul: „Nu știu să mă rog. Învață-mă cum să mă rog.”

În primul rând, răspund că rugăciunea este cea mai mare și mai grea dintre toate lucrările omenești. Știm că nu există o muncă dificilă care să poată fi învățată cu ușurință. Este nevoie de un studiu lung pentru toate astfel de lucrări sau pentru orice artă. Dar cum ar trebui să începem acest studiu? Iată cum: sunt multe rugăciuni care au fost adunate și scrise de mari plăcuți lui Dumnezeu, de mari sfinți ierarhi, sfinți cuvioși și mucenici. Nu vă gândiți la rugăciunile compuse de voi; rugați-vă folosind acele rugăciuni pe care te-a învățat Sfânta Biserică.

Cu toate acestea, când citiți aceste rugăciuni, adânciți în fiecare cuvânt, surprindeți-vă în fiecare moment de rătăcire, în fiecare distragere a atenției de la cuvintele rugăciunii. Dacă vă veți ruga astfel, rugăciunile sfinte ale marilor plăcuți lui Dumnezeu vă vor lumina sufletele.

Dar mai există încă o rugăciune – rugăciunea lui Iisus, care este cea mai importantă și necesară rugăciune pentru toți creștinii: „Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluiește-mă pe mine, păcătosul.” Această rugăciune face cu adevărat minuni și, prin urmare, este considerată extrem de importantă, dacă nu cea mai importantă dintre toate. Rugându-te așa zi de zi, vei fi din ce în ce mai eliberat de păcatul tău cel mai mare și de toate celelalte păcate, iar sufletul tău se va transforma. Tu însuși vei începe să observi cum se va schimba relația ta cu vecinii tăi: vei observa că devii din ce în ce mai blând, răbdător, smerit și umil. Vei trata oamenii cu mare grijă, vei avea grijă să nu rănești sau să jignești pe nimeni. Iar rugăciunea lui Iisus îți va

transforma inima și va face acest miracol — o minune nevăzută a harului lui Dumnezeu în inima noastră.

Rugați-vă, rugați-vă rugăciunea lui Iisus și, în primul rând, pocăiți-vă! Rugăciunea de pocăință ar trebui să fie cea mai importantă și constantă rugăciune a ta. Totuși, după măsura în care îți curățești inima, vei învăța să te rogi nu numai pentru tine, ci și pentru vecinii tăi, atât apropiați, cât și îndepărtați, și apoi pentru toată omenirea. Atunci va veni rugăciunea cea mai sfântă, cea mai plăcută lui Dumnezeu – rugăciunea pentru cei care ne urăsc și ne jignesc. Există o formă mai înaltă de rugăciune – rugăciunea fără cuvinte, strigătul sufletului către Dumnezeu, care deschide cerurile și ne conduce spre comuniunea cea mai vie cu Dumnezeu. Domnul să ne ajute pe toți să ajungem la o astfel de rugăciune! Dar aceasta va veni numai când vom deveni adevărate temple ale Duhului Sfânt. Amin.

Pr. Alin Constantin Nicola
(predică la 20 iulie)

Sursă foto: doxologia.ro